

Lovforslag nr. L 181

Folketinget 2013-14

Fremsat den 24. april 2014 af miljøministeren (Kirsten Brosbøl)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse og lov om planlægning

(Kapacitet til destruktion af farligt affald m.v.)

§ 1

I lov om miljøbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 879 af 26. juni 2010, som ændret senest ved lov nr. 87 af 28. januar 2014, foretages følgende ændring:

1. Efter § 49 indsættes før overskriften før § 50:

»Kapacitet til destruktion af farligt affald

§ 49 a. Miljøministeren kan indgå aftale om kapacitetsforpligtelse mod betaling med en eller flere virksomheder for at sikre, at der findes kapacitet til destruktion af farligt affald i Danmark.«

§ 2

I lov om planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 587 af 27. maj 2013, som ændret ved § 3 i lov nr. 1630 af 26.

december 2013, § 8 i lov nr. 1631 af 26. december 2013, § 2 i lov nr. 80 af 28. januar 2014 og § 5 i lov nr. 86 af 28. januar 2014, foretages følgende ændring:

1. I § 5 a, stk. 3, ændres »§ 11 e, stk. 1, nr. 8,« til: »§ 11 e, stk. 1, nr. 9,«.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2014, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Miljøministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 2.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Regeringen med Socialistisk Folkeparti indgik den 24. april 2013 Aftale om en Vækstplan med Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti.

Dette lovforslag udmønter et element fra aftalen og følger anbefalingerne fra en tværministeriel arbejdsgruppe, som bl.a. havde til formål at udarbejde konkrete forslag til sikring af fortsat dansk kapacitet til bortskaffelse (destruktion ved forbrænding) af farligt affald. Arbejdsgruppen anbefalede, at kapaciteten i Danmark til bortskaffelse af farligt affald ved forbrænding af hensyn til de miljømæssige EU-forpligtelser understøttes. Det er således vurderingen, at en vis dansk kapacitet er nødvendig for, at der kan destrueres farligt affald i nærområdet, og at der er en risiko for, at kapaciteten ikke vil blive udbudt, hvis de virksomheder, der kan stille kapacitet til rådighed, skal gøre det på markedsvilkår, jf. nærmere herom nedenfor i afsnit 1.1 og 1.2.

1.1. Lovforslagets formål og baggrund

Hovedformålet med lovforslaget er på den baggrund at give mulighed for, at miljøministeren (Miljøstyrelsen efter delegation) kan indgå en aftale om kapacitetspligt med en eller flere virksomheder, som mod betaling forpligter sig til at garantere, at der er en vis kapacitet til destruktion af dansk farligt affald til rådighed.

Regeringen nedsatte i maj 2012 en tværministeriel arbejdsgruppe, som bl.a. havde til opgave at udarbejde konkrete forslag til sikring af fortsat kapacitet til forbrænding af dansk farligt affald.

Farligt affald til forbrænding kan bl.a. være syrer, opløsningsmidler, malingrester, bekæmpelsesmidler og klinisk risikoaffald. Hovedparten af dansk farligt affald kommer fra fremstillingsindustrien.

I dag behandles farligt affald til destruktion ved forbrænding primært af Nord A/S og Special Waste System A/S, som er specialiseret i højtemperaturforbrænding, som sikrer, at de organiske stoffer i affaldet uskadeliggøres. Herudover har en række af de konventionelle forbrændingsanlæg tilladelse til at forbrænde bestemte fraktioner af farligt affald. Ca. 90 % af det danske forbrændingsegne farlige affald, som forbrændes i Danmark, forbrændes på NORD og SWS, mens den resterende del forbrændes på de konventionelle forbrændingsanlæg.

Arbejdsgruppen har lagt til grund for sit arbejde, at i tilfælde af, at den fornødne destruktionskapacitet ikke længere er til stede i Danmark, vil der være behov for, at det danske farlige affald bortskaffes i andre EU-lande. På baggrund af Affaldsrammedirektivets og Transportforordningens regler, jf. nedenfor afsnit 1.2, vurderes kapaciteten til destruktion af farligt affald i nærområdet imidlertid ikke at udgøre et tilstrækkeligt og sikkert net til bortskaffelse af farligt affald produceret i Danmark. Nedlukning af den eksisterende danske kapacitet til forbrænding af farligt affald vil således in-

debære, at såvel større virksomheder som kommuner (med farligt affald fra husstande og mindre virksomheder) ikke vil have den fornødne sikkerhed for en adækvat bortskaffelse af affaldet. Det indebærer, at der vil være risiko for en miljømæssigt mindre optimal affaldsbehandling samt øgede transportomkostninger og dertil knyttede miljø- og klimaomkostninger, ligesom bortskaffelsesomkostningerne kan blive mere usikre end hidtil, afhængigt af svingningerne på det europæiske spotmarked for bortskaffelse af farligt affald ved forbrænding. Endvidere vil der være risiko for, at Danmark ikke kan bortskaffe farligt affald opstået akut i forbindelse med større uheld, fx kemikalieudslip eller olieudslip fra skibsførlis.

Arbejdsgruppen har på den baggrund anbefalet, at kapaciteten i Danmark til bortskaffelse af farligt affald ved forbrænding af hensyn til de miljømæssige EU-forpligtelser understøttes. Endvidere har arbejdsgruppen vurderet, at indgåelse af aftaler om kapacitetspligt, der forpligter en eller flere virksomheder til mod betaling at garantere kapacitet i Danmark til bortskaffelse af farligt affald ved forbrænding, er den bedste og mest hensigtsmæssige måde at sikre tilstedeværelsen af den fornødne kapacitet i nærområdet på en klima- og miljømæssigt forsvarlig måde. Det vurderes, at den bortskaffelseskapacitet, som er nødvendig til forbrænding af farligt affald i Danmark, udgør ca. 100.000 tons om året.

Arbejdsgruppen har endvidere vurderet, at betalingen for at garantere kapacitet til destruktion af farligt affald ved forbrænding bør fastsættes i overensstemmelse med EU-Kommissionens afgørelse af 20. december 2011 om anvendelse af bestemmelserne i artikel 106, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste ydet til visse virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse (2012/21/EU), som fastsætter betingelserne for, hvornår statsstøtte ydet i form af kompensation for offentlig tjeneste er forenelig med det indre marked og fritaget for anmeldelsespligten i artikel 108, stk. 3, i medfør af artikel 106, stk. 2, jf. afsnit 1.3. Arbejdsgruppen har således fundet, at betalingen bør fastsættes som en støtte til investeringer og vedligeholdelse af kapaciteten, hvor der helt eller delvist kompenseres for forskellen på omkostningerne og indtægterne. Der vil dermed blive etableret en underskudsdekning, som også kan omfatte, at kapacitetsudbyderen opnår en rimelig forrentning af den af virksomheden investerede egenkapital.

1.2. Nærheds- og selvforsyningsprincippet samt Transportforordningen

I medfør af artikel 16 i Affaldsrammedirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver) træffer EU-medlemsstaterne, hvis det er nødvendigt eller hensigtsmæssigt i samarbejde med andre medlemsstater, passende foranstaltninger til at oprette et integreret og til-

strækkeligt net af bortskaffelses anlæg. Netværket skal udformes på en sådan måde, at Unionen som helhed får tilstrækkelig egenkapacitet til at bortskaffe sit affald, og medlemsstaterne hver især kan nærme sig dette mål, under hensyntagen til de geografiske forhold eller behovet for særlige anlæg til bestemte typer affald. Medlemsstaterne er i medfør af direktivets artikel 28 forpligtet til at redegøre for denne kapacitet i den nationale plan for affaldshåndtering. Nettet skal muliggøre bortskaffelse af affald eller nyttiggørelse af affald, som omhandlet i stk. 1, på et af de nærmeste egnede anlæg under anvendelse af de mest hensigtsmæssige metoder og teknologier til sikring af et højt beskyttelsesniveau for miljøet og folkesundheden. Nærheds- og selvforsyningsprincippet betyder dog ikke, at hver enkelt medlemsstat skal være i besiddelse af hele spektret af endelige nyttiggørelsesanlæg inden for sit område.

Artikel 16's nærheds- og selvforsyningsprincip indebærer således, at medlemsstaterne skal medvirke til at sikre, at der er den fornødne kapacitet til bortskaffelse af affald i EU, og at affaldet skal bortskaffes så tæt på kilden som muligt.

Bortskaffelse (deponering eller destruktion ved forbrænding) af farligt affald skal ske på særlige anlæg, som er i besiddelse af den fornødne teknologi til at kunne håndtere de problematiske stoffer i affaldet på en miljømæssigt forsvarlig måde og til at oplagre affaldet, indtil det kan bortskaffes. Der er et begrænset antal anlæg af denne karakter i EU.

Danmark producerer årligt ca. 500.000 tons farligt affald, hvoraf ca. 100.000 tons destrueres ved forbrænding i Danmark eller i udlandet. Der er tale om affald, der opstår løbende i virksomheder, og er underlagt EU-krav om destruktion (deriblandt et antal miljøskadelige affaldsfraktioner som f.eks. affaldsfraktioner forurenede med særligt skadelige stoffer som PCB og HCB), og affald, der opstår akut ved større ulykker, fx kemikalieudslip eller olieudslip fra skibsforslis.

Der er en vis specialisering og arbejdsdeling mellem de europæiske anlæg til bortskaffelse (deponering eller destruktion ved forbrænding) af farligt affald. Det er derfor teknologisk og miljømæssigt hensigtsmæssigt, at der i et vist omfang kan føres affald til bortskaffelse på specialanlæg i andre lande. Danmark eksporterer bl.a. reststoffer fra affaldsforbrændingsanlæg i Danmark til bortskaffelse (deponering) i Tyskland og Norge. Tilsvarende accepterer Danmark import af farligt affald til bortskaffelse i form af forbrænding.

I medfør af artikel 11 og 12 i Transportforordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) Nr. 1013/2006 af 14. juni 2006 om overførsel af affald) sammenholdt med artikel 16 i Affaldsrammedirektivet er EU-medlemsstaterne imidlertid ikke forpligtede til at acceptere indførsel af farligt affald fra andre medlemsstater til bortskaffelse, og visse medlemsstater i nærområdet accepterer alene indførsel af farligt affald i ganske særlige situationer.

Affaldsrammedirektivets artikel 16 sammenholdt med Transportforordningen indebærer således, at kapaciteten til destruktion af farligt affald i nærområdet ikke altid vil udgøre et tilstrækkeligt og sikkert net til bortskaffelse af dansk farligt affald.

1.3. EU's statsstøtteregler

En betaling af kompensation til virksomheder for at stille kapacitet til rådighed skal være i overensstemmelse med de til enhver tid gældende statsstøtteregler i EU. På tidspunktet for lovforslagets fremsættelse er navnlig EU-Kommissionens afgørelse af 20. december 2011 om anvendelse af bestemmelserne i artikel 106, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste ydet til visse virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse (2012/21/EU) relevant. Afgørelsen fastsætter betingelserne for, hvornår statsstøtte ydet i form af kompensation for offentlig tjeneste er forenelig med det indre marked og fritaget for anmeldelsespligten i artikel 108, stk. 3, i medfør af artikel 106, stk. 2.

Udgangspunktet er, at den kompensation, der betales af de offentlige myndigheder for udførelsen af tjenesteydelsen af almen økonomisk karakter, ikke må være på over 15 mio. EUR om året, og kun må dække nettoomkostningerne ved udførelse af tjenesteydelsen.

Følgende kriterier skal være opfyldt, for at kompensationen er forenelig med EU's statsstøtteregler:

- Udførelsen af tjenesteydelsen skal være overdraget den pågældende virksomhed ved en retsakt eller aftale, og indholdet og varigheden af forpligtelsen skal være klart defineret og afgrænset.
- Kompensationen må ikke overstige, hvad der er nødvendigt for at dække nettoomkostningerne ved opfyldelsen af forpligtelsen, herunder en rimelig forrentning af egenkapitalen.
- Medlemsstaten skal føre kontrol med, at der ikke sker overkompensation og skal kræve en eventuel overkompensation tilbagebetalt.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Gældende ret

Bortskaffelse af farligt affald, herunder destruktion ved forbrænding af sådant affald, er reguleret i kapitel 6 i miljøbeskyttelsesloven (lovbekendtgørelse nr. 879 af 26. juni 2010, som senest ændret ved lov nr. 87 af 28. januar 2014) og i affaldsbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 1309 af 18. december 2012 om affald), hvorefter ansvaret for håndteringen af farligt affald, som skal bortskaffes, påhviler kommunalbestyrelsen. Efter reglerne er kommunalbestyrelsen forpligtet til at etablere ordninger for bl.a. farligt affald, som bortskaffes (herunder destruktionspligtigt affald) eller alternativt konkret at anviser husholdninger og virksomheder, hvor de kan aflevere deres farlige affald. Affaldsproducerende virksomheder, som kan godtgøre, at det farlige affald til forbrænding og deponering kan håndteres miljømæssigt forsvarligt ved virksomhedens egen foranstaltning, kan dog fritages fra benyttelsespligten for den kommunale ordning for farligt affald. Der gælder ikke en lignende fritagelsesadgang for husholdninger. Det er derfor kommunen, der er ansvarlig for, at det farlige affald til bortskaffelse fra husholdninger og ikke fritagne virksomheder håndteres i overensstemmelse

med gældende miljøregler, og at affaldet bortskaffes på miljøgodkendte anlæg.

2.2. Den foreslåede ordning

Det vurderes, som redegjort for ovenfor i afsnit 1, at der bør være tilstrækkelig kapacitet til bortskaffelse af farligt affald i Danmark i form af destruktion ved forbrænding. Det gælder både det farlige affald, der opstår løbende i virksomheder, og som er underlagt EU-krav om destruktion, og affald, der opstår akut ved større uheld, fx kemikalieudslip eller olieudslip fra skibsforslis.

Det foreslås derfor, at miljøministeren (efter delegation i praksis Miljøstyrelsen) gives bemyndigelse til at indgå en aftale om kapacitetspligt mod betaling med en eller flere virksomheder (kapacitetsudbydere), som er godkendt til at destruere farligt affald, og som forpligtes til at garantere, at der er dansk behandlingskapacitet svarende til den del af de danske affaldsmængder, som det farlige affald til destruktion udgør. Ved affald til destruktion forstås affald, som efter EU og internationale regler er underlagt krav om destruktion, f.eks. PCB-affald, samt affald, som af f.eks. hygiejne- og smitemæssige hensyn skal destrueres.

Det forudsættes, at de virksomheder, der indgås aftale med, er miljøgodkendte til at destruere farligt affald. Sådanne virksomheder er typisk karakteriseret ved, at de pågældende anlæg er udstyret med støtteanlæg til forbehandling af affald, et særligt indfyrringsarrangement samt højtemperatur-ovnlinjer, som muliggør forbrænding af affald forurennet med særligt farlige affaldsstoffer, som f.eks. PCB og HCB.

Det er intentionen, at der indgås en eller flere aftaler om kapacitet, som indebærer, at en eller flere virksomheder mod betaling stiller en samlet minimumskapacitet på ca. 100.000 tons farligt affald til bortskaffelse (destruktion ved forbrænding) til rådighed årligt. Kapacitetsbehovet er fastsat på baggrund af en vurdering af den maksimale nødvendige kapacitet med henblik på at sikre, at der er den fornødne kapacitet til rådighed til bortskaffelse af dansk farligt affald til destruktion ved forbrænding i Danmark. Det er imidlertid ikke ensbetydende med, at kapacitetsudbydere får eneret til eller er garanteret behandling af denne mængde farligt affald. Kapacitetsbehovet er vurderet på baggrund af oplysninger om bl.a. behandlede mængder farligt affald, som er bortskaffet i form af forbrænding på specialiserede og konventionelle forbrændingsanlæg, oplysninger om eksporterede mængder anmeldeligt affald til bortskaffelse samt et estimat over beredskabskapacitet til håndtering af farligt affald genereret som følge af uheld. Det forudsættes, at aftalen giver mulighed for, at minimumskapaciteten justeres, såfremt det anførte beregningsgrundlag ændrer sig væsentligt.

Det forudsættes endvidere, at det sikres, at kapaciteten med den fornødne sikkerhed er til rådighed for destruktion af farligt affald fra Danmark, herunder i forbindelse med akut opståede behov. Aftalerne skal således sikre den fornødne kapacitetssikkerhed for destruktion af farligt affald i Danmark. Der henvises herom til afsnit 1.2 og 1.4.

Det forventes reguleret i aftalen, at kapaciteten skal stilles til rådighed mod betaling for enhver kommune eller virksomhed

i Danmark, som ønsker at aflevere farligt affald til destruktion hos kapacitetsudbyderen. Aftalen forventes tillige at regulere kapacitetsudbyderens forpligtelser vedrørende håndtering af farligt affald genereret i forbindelse med større uheld. Lovforslaget er ikke herudover til hinder for, at kapacitetsudbyderen kan udnytte kapaciteten i overensstemmelse med gældende regler, lige som det ikke er intentionen med lovforslaget i øvrigt at regulere hvilke aktiviteter, der i overensstemmelse med gældende regler kan udøves af kapacitetsudbyderen. Indgåelse af en kapacitetsaftale er således fx ikke til hinder for, at en kapacitetsudbyder foretager anden affaldsbehandling end destruktion af farligt affald, som f.eks. nyttiggørelse af affald.

Kapacitetsforpligtelsen har som tidligere anført alene til formål, at sikre, at der også fremover er kapacitet til bortskaffelse (destruktion ved forbrænding) af dansk farligt affald i Danmark. Lovforslaget berører således ikke de gældende regler i miljøbeskyttelsesloven og affaldsbekendtgørelsen, og kommunerne har fortsat anvisningsret og anvisningspligt med hensyn til det farlige affald, som skal forbrændes eller deponeres, i det omfang virksomhederne ikke er fritaget for benyttelsespligten til den kommunale ordning for forbrændings- eller deponeringsegnet farligt affald efter affaldsbekendtgørelsens regler.

For så vidt angår prissætningen mellem de kommuner og virksomheder, som afleverer farligt affald til destruktion, og de affaldsforbrændingsanlæg, som foretager destruktionen, forventes denne fastsat til maksimalt omkostningerne forbundet med forbrændingen af det pågældende farlige affald med tillæg af en rimelig avance. Dette kan fx ske efter lignende principper som principperne for beregning af varmepriserne efter varmekapacitetsloven. I prisen kan i så fald fx indregnes nødvendige udgifter til energi, lønninger og andre driftsomkostninger, administration og salg, omkostninger som følge af pålagte offentlige forpligtelser samt finansieringsudgifter ved fremmedkapital. Det er således ikke intentionen med lovforslaget, at kapacitetsudbyderen opnår en konkurrencefordel i forhold til andre affaldsforbrændingsanlæg for farligt affald. Principperne for prissætning overfor kunderne vil blive reguleret i aftalen.

Det forventes reguleret i aftalen, at en kapacitetsaftale skal omfatte en pligt for virksomhedsejeren til løbende at vedligeholde forbrændingsanlægget samt til løbende at gennemføre produktivitetsforbedringer og teknologiudvikling, således at anlægget teknisk og miljømæssigt til enhver tid er i besiddelse af den bedste tilgængelige teknologi.

Det forudsættes, at kapacitetsaftaler indgås i overensstemmelse med de almindelige regler for indgåelse af offentlige aftaler, herunder udbudsreglerne og EU's statsstøtteregler, jf. afsnit 1.3.

Det følger af Kommissionens afgørelse omtalt i afsnit 1.3, at der skal indgås en retligt gensidigt forpligtende aftale, som fastlægger forpligtelsen, kompensationsmekanismen og parametrene for beregning, kontrol og revision af kompensationen. Endvidere følger det, at kontraktperioden skal være afgrænset.

For at sikre, at kapacitetsaftalen ligger indenfor rammerne af afgørelsen, og at kapacitetsudbyderen fortsat har incitament til profitable investeringer og effektiv drift af forbrændingsanlægget, forudsættes betalingen for ydelsen fastsat med udgangspunkt i en såkaldt »gap«-model, hvor der helt eller delvist kompenseres for forskellen på omkostningerne og indtægterne. Der er derved tale om en underskudsdekning, som også kan omfatte, at selskabet får en mindre forrentning af selskabets egenkapital.

En model, hvor staten dækker hele underskuddet, er imidlertid ikke ønskelig af flere årsager. En sådan model fratager kapacitetsudbyderen incitamentet til at effektivisere driften, da staten oppebærer den fulde merudgift. Derudover sikrer en sådan model ikke, at kapaciteten bliver opretholdt på samme niveau som i dag, da den ikke garanterer, at de nødvendige investeringer foretages. For at tage højde for disse problematikker skal følgende betingelser være opfyldt for, at der kan ske betaling for kapacitetsgarantien:

1. Der skal i aftalen sikres mod overkompensation, f.eks. ved at der laves en tilbagebetalingsmekanisme.
2. Betalingen kan maksimalt udgøre en andel af de samlede investeringer og vedligeholdelsesomkostninger.
3. Der sættes et absolut loft for betalingen i kr. og øre.
4. Krav om produktivitetsforbedring.
5. Krav om teknologiudvikling.

Der ydes alene kompensation for den del af virksomhedens underskud, som kan henføres til kapacitetsforpligtelsen. Det forventes derfor reguleret i aftalen, at kapacitetsudbyderen skal føre særskilte regnskaber for den del af virksomhedens aktiviteter, som er omfattet af kapacitetsforpligtelsen, og den del, som ligger udenfor. Det forudsættes endvidere, at aftalen indeholder bestemmelser om opstilling af regnskaber og dokumentation for at sikre, at kapacitetsudbyderens regnskab og øvrige dokumentation kan anvendes til at beregne betalingens størrelse. Med henblik på at imødegå en uhensigtsmæssig fordeling af omkostningerne mellem den del af virksomhedens aktiviteter, der er omfattet af kapacitetsforpligtelsen, og den del, der ligger uden for, forventes det reguleret i aftalen, at det er en betingelse for udbetaling af kompensationen, at kapacitetsudbyderen giver Miljøstyrelsen fuld indsigt i regnskaber og øvrige relevante oplysninger for begge dele af anlægget.

For så vidt angår mekanismer til sikring mod overbetaling skal aftalen indeholde vilkår, der sikrer, at betalingens størrelse ikke er højere, end at denne er i overensstemmelse med EU's statsstøtteregler, herunder Kommissionens afgørelse af 20. december 2011 om anvendelse af bestemmelserne i artikel 106, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste ydet til visse virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse (2012/21/EU). Aftalen skal endvidere indeholde vilkår, der regulerer kapacitetsudbyderens pligt til tilbagebetaling af for meget betalt kompensation.

Endelig skal aftalen indeholde bestemmelser om tidsfrister, herunder for hvornår kapacitetsudbydere skal indsende godkendt årsregnskab samt øvrige relevante oplysninger til

brug for beregning af betalingen og for udbetaling af betalingen.

Miljøstyrelsen påser kapacitetsudbyderens overholdelse af aftalens vilkår, herunder at den aftalte kapacitet de facto er til rådighed, og at kapacitetsudbyderen ikke overkompenseres for dermed at sikre, at betalingen ligger indenfor de EU-retlige rammer for statsstøtte.

Lovforslaget indeholder endvidere en bestemmelse om ændring af planloven. Ændringen er en konsekvens af lov nr. 1606 af 26. december 2013 om vandplanlægning og blev som følge af en teknisk fejl ikke korrekt indsat i lov om planlægning i forbindelse med vedtagelse af lov nr. 1631 af 26. december 2013 om ændring af lov om vandforsyning m.v., lov om vurdering og styring af oversvømmelsesrisikoen fra vandløb og søer og forskellige andre love.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Finansieringen af betalingen for kapacitetsforpligtelsen dækkes af staten og er finansieret i forbindelse med Aftale om en Vækstplan. Beløbet vil afhænge af resultatet af udbuddet, herunder de i udbudsmaterialet fastsatte krav og kriterier, og udmøntes som en bevilling til Miljøministeriet på Finansloven.

Der må forventes administrative udgifter for staten primært i form af advokat- og revisorbistand til indgåelse af aftale med en eller flere virksomheder, herunder afholdelse af udbud, samt til løbende kontrol med, at den garanterede kapacitet de facto er til rådighed, og at kapacitetsudbyderne ikke overkompenseres for dermed at sikre, at betalingen ligger indenfor de EU-retlige rammer for statsstøtte. Miljøstyrelsens administrative omkostninger til administration af kapacitetsaftalerne, herunder til løbende kontrol med, at den garanterede kapacitet de facto er til rådighed, og at kapacitetsudbyderne ikke overkompenseres for dermed at sikre, at betalingen ligger indenfor de EU-retlige rammer for statsstøtte, forventes at udgøre 0,3 årsværk. Lovforslaget forventes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for kommunerne eller regionerne.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget forventes at indebære en vis underskudsdekning for den eller de virksomheder, der indgås aftale med om kapacitetspligt. Underskudsdekningen kan også omfatte, at virksomheden opnår en rimelig forrentning af virksomhedens egenkapital.

Forslaget forventes ikke i øvrigt at have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget forventes ikke at indebære administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Forslaget forventes at understøtte en fortsat miljømæssig forsvarlig håndtering af farligt affald, herunder destruktion af særligt miljøfarlige stoffer som fx PCB i affaldet, idet for-

slaget sikrer fortsat kapacitet i Danmark til destruktion af farligt affald.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget understøtter Danmarks opfyldelse af forpligtelsen i artikel 16 i Affaldsrammedirektivet. Der henvises i øvrigt til afsnit 1.2.

De kapacitetsaftaler, som lovforslaget skaber hjemmel til indgåelse af, skal indgås i overensstemmelse med EU's regler for indgåelse af offentlige aftaler, herunder udbudsreglerne og statsstøttereglerne, herunder Kommissionens afgørelse af 20. december 2011 om anvendelse af bestemmelserne i artikel 106, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste ydet til visse virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse (2012/21/EU).

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden 13. – 25. marts 2014 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Danske Regioner, KL, Aalborg Portland A/S, Advokatsamfundet, Akademiet for de Tekniske Videnskaber, Arbej-

derbevægelsens Erhvervsråd, BL – Danmarks Almene Boliger, Byggesocietetet, Bygherreforeningen, CO-industri, CONCITO, Copenhagen Ressource Institute, DAKOFA, Danmarks Naturfredningsforening, Dansk Affaldsforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, DI, DPA-System, Dansk Standard, Danske Advokater, DANVA, Den Danske Landinspektørforening, Det Økologiske Råd, DONG Energy, DTL, Dækbranchens Miljøfond, elretur, Energi – og olieforum, ERP Danmark, Fagligt Fælles Forbund (3F), Finansrådet, Forbrugerrådet, FORCE Technology, Foreningen af Miljømedarbejdere i kommunen (ENVINA), Foreningen af Rådgivende Ingeniører, Foreningen Danske Revisorer, Forsikring og Pension, Fri-luftsrådet, Genvindingsindustrien (GI), Greenpeace, Håndværksrådet, Informationscenter for Miljø & Sundhed, Ingeniørforeningen i Danmark (IDA), Kommunalteknisk Chef-forening (KTC), Konkurrencerådet, Landbrug & Fødevarer, Landsorganisationen i Danmark (LO), LWF (Lyskildebranchens WEEE-forening), Miljøbevægelsen NOAH, Nordgroup A/S, Parcelhusejernes landsforening, Plastindustrien, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, RENE, Returbat, Rigsrevisionen, Special Waste System A/S, Teknologisk Institut, Vattenfall A/S, WWF Verdensnaturfonden

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser /merudgifter
Økonomiske konsekvenser for det offentlige	Ingen konsekvenser for regioner og kommuner	- Betalingen for kapacitetsforpligtelsen fastsættes i forbindelse med udbuddet heraf. - Administrative udgifter for Miljøstyrelsen i forbindelse med udpegning af og aftaleindgåelse med kapacitetsudbydere samt løbende kontrol med betaling m.m.
Administrative konsekvenser for det offentlige	-Ingen konsekvenser for regioner og kommuner	Begrænsede administrative konsekvenser for Miljøstyrelsen i forbindelse med udpegning af og aftaleindgåelse med kapacitetsudbydere samt løbende kontrol med betaling m.m.
Administrative konsekvenser for det offentlige	-Ingen konsekvenser for regioner og kommuner	Begrænsede administrative konsekvenser for Miljøstyrelsen i forbindelse med udpegning af og aftaleindgåelse med kapacitetsudbydere samt løbende kontrol med betaling m.m.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	-En vis underskudsdekning for de virksomheder, der indgås aftale med. -Ingen konsekvenser for øvrige erhvervsliv.	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Fortsat forsvarlig håndtering af farligt affald	Ingen
Forholdet til EU-retten	Kapacitetsforpligtelsen understøtter, at Danmark løfter sin forpligtelse efter artikel 16 i Affaldsrammedirektivet (2008/98/EU).	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1.

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse (§ 49 a) med tilhørende overskrift, hvorefter miljøministeren bemyndiges til at indgå aftale om kapacitetspligt mod betaling med en eller flere virksomheder (kapacitetspligtudbydere). Formålet med kapacitetspligten er at sikre fortsat kapacitet til bortskaffelse (destruktion ved forbrænding) af farligt affald i Danmark for herved at sikre, at kommuner og virksomheder kan få bortskaffet farligt affald, som er underlagt krav om destruktion.

Bemyndigelsen til at indgå aftaler om kapacitetspligt forventes delegeret til Miljøstyrelsen.

Det nærmere indhold af kapacitetsforpligtelsen, som der skal indgås aftale om, er beskrevet under de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.

Det forudsættes, at aftaler om kapacitetspligt indgås i overensstemmelse med de almindelige regler for indgåelse af offentlige aftaler, herunder udbudsreglerne, og EU's statsstøtteregler, herunder Kommissionens afgørelse af 20. december 2011 om anvendelse af bestemmelserne i artikel 106, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste ydet til visse virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse (2012/21/EU). Indholdet af de væsentligste aftalevilkår er nærmere beskrevet under de almindelige bemærkninger afsnit 2.2.

Kapacitetspligtudbyderne modtager en betaling for at garantere, at den pågældende kapacitet er til rådighed. Det er hensigten, at betalingen for kapacitetsforpligtelsen følger en såkaldt »gap-model«. Der henvises herom til de almindelige bemærkninger afsnit 2.2.

Ved beregning af betalingen skal det sikres, at virksomheder, som udpeges som kapacitetsudbydere, fortsat har incitament til profitable investeringer og effektiv drift af forbrændingsanlæggene. Det er således ikke hensigten, at betalingen skal dække alle kapacitetsudbyderens dokumenterede nettoomkostninger, som det kendes fra f.eks. teleområdet. Der er derimod tale om en underskudsdekning, som skal sikre, at virksomheden gennemfører produktivitetsforbedringer og teknologiudvikling for dermed at opnå, at det relevante an-

læg til destruktion af farligt affald løbende optimerer sin drift og til enhver tid anvender den bedste tilgængelige og mest miljøvenlige teknologi.

For at sikre overensstemmelse med Kommissionens afgørelse forventes aftalen desuden at regulere bl.a. principperne for beregning, kontrol og revision af betalingen for kapacitetsforpligtelsen, og desuden forventes kontraktperioden at være tidsbegrænset.

Det er ikke med forslaget intentionen at ændre på kommunens anvisningsret og anvisningspligt for det pågældende affald. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 2.2.

Miljøstyrelsen påser kapacitetsudbydernes overholdelse af aftalens vilkår, herunder at den aftalte kapacitet de facto er til rådighed, og at betalingen ligger indenfor de EU-retlige rammer for statsstøtte.

Til § 2

Der foreslås en ændring af planlovens § 5 a, stk. 3.

Som konsekvens af lov nr. 1606 af 26. december 2013 om vandplanlægning blev der med vedtagelsen af lov nr. 1631 af 26. december 2013 om ændring af lov om vandforsyning m.v., lov om vurdering og styring af oversvømmelsesrisikoen fra vandløb og søer og forskellige andre love (konsekvensændringer som følge af lov om vandplanlægning) gennemført en række ændringer i lov om planlægning. Der blev herunder bl.a. indsat et nyt nummer i lovens § 11 e, stk. 1, som medfører behov for en konsekvensændring i planlovens § 5 a, stk. 3.

Under behandlingen af lovforslaget til sidstnævnte lov (L 72, FT 2013-2014) blev et ændringsforslag, der således rettelig skulle være en konsekvensændring til bestemmelsen i § 5 a, stk. 3, i lov om planlægning, ved en fejl stillet til lovforslagets § 1, der vedrører ændringer i lov om vandforsyning m.v., i stedet for til lovforslagets § 8, der vedrører ændringer i lov om planlægning. Forslaget har til formål at rette op på denne fejl.

Til § 3

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juli 2014. Dette vil muliggøre indgåelse af kapacitetsaftaler til ikrafttræden pr. 1. januar 2015.

For at sikre harmoni med ikrafttræden af § 8 i lov nr. 1631 af 26. december 2013, foreslås det, at miljøministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 2.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

*Gældende formulering**Lovforslaget***§ 1**

I lov om miljøbeskyttelse, jf. lovebekendtgørelse nr. 879 af 26. juni 2010, som ændret senest ved lov nr. 87 af 28. januar 2014, foretages følgende ændring:

1. Efter § 49 indsættes før overskriften før § 50:

»Kapacitet til destruktion af farligt affald

§ 49 a. Miljøministeren kan indgå aftale om kapacitetsforpligtelse mod betaling med en eller flere virksomheder for at sikre, at der findes kapacitet til destruktion af farligt affald i Danmark.«

§ 2

I lov om planlægning, jf. lovebekendtgørelse nr. 587 af 27. maj 2013, som ændret ved § 3 i lov nr. 1630 af 26. december 2013, § 8 i lov nr. 1631 af 26. december 2013, § 2 i lov nr. 80 af 28. januar 2014 og § 5 i lov nr. 86 af 28. januar 2014, foretages følgende ændring:

Stk. 3. Kystnærhedszonen, der omfatter landzonerne og sommerhusområderne i kystområderne, fremgår af kortbilaget til loven. I kystnærhedszonen gælder bestemmelserne i § 5 b, § 11 a, nr. 20, § 11 e, stk. 1, nr. 8, og stk. 2, § 11 f, § 16, stk. 3 og 5, § 29 og § 35, stk. 3.

1. I § 5 a, *stk. 3*, ændres »§ 11 e, stk. 1, nr. 8,« til: »§ 11 e, stk. 1, nr. 9,«.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2014.

Stk. 2. Miljøministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 2.